

ESPAI D'OPINIONS**Nº341**
Novembre 2013**David Abril****Diputat del grup MÉS i portaveu a
la Comissió d'Hisenda del
Parlament****PRESSUPOSTS 2014: SUBMISSIÓ I RENÚNCIA**

La Llei de Pressuposts és l'eina per excel·lència amb la qual compten els governants, en el nostre cas de la CAIB, per fer la política necessària. Més encara en temps d'emergència social com els que vivim ara. Els comptes públics, a qualsevol nivell, haurien de partir de les necessitats de la gent i de la terra, i a partir d'aquí, armar-los.

A la seva presentació, el conseller d'Hisenda ha destacat que són uns Pressuposts que marquen “un punt d'inflexió” i que a més a més, són uns comptes socials i que acompanyen la “recuperació econòmica” que s'està aconseguint gràcies a les polítiques d'austericidi del PP. No obstant, per al grup MÉS aquests comptes són tot el contrari: més del mateix. Són els pressuposts de la submissió i la renúncia.

Submissió, perquè d'entrada, accepten la lògica imposada per la *troika* i concretada pel govern de Rajoy, en dos sentits: primer, l'assumpció de la reducció del dèficit com la política entre les polítiques; segon, l'assumpció d'uns objectius plantejats de forma profundament inequitable, ja que el govern central i els seus mastodòntics Ministeris disposen d'un 3,7% de marge, mentre que les Comunitats han d'assolir l'1% i els Ajuntaments, la institució més mal finançada, el zero per cent!! I això, òbviament, vol dir retallades, o com ells diuen, “estalvi” (de drets, és clar).

Que el gruix del pressuposts sigui “social” no és cap novetat si tenim en compte que la CAIB gestiona l'anomenat “Estat del benestar” i els seus tres pilars: educació, salut i serveis socials. Aquests darrers, de fet, i malgrat un lleu augment, no arriba a allò que es va liquidar en el darrer exercici del Pacte, que va ser el de 2010. Després de Salut, la “conselleria” a la qual s'hi destinen més diners públics és el forat del deute, que creix malgrat aquesta obsessió pel dèficit i les retallades permanents. De què serveix, doncs, tant d'esforç i tant de patiment causat a tanta gent? Per a què serveix un Govern gris que tanmateix, l'únic que sembla que fa és gestionar uns comptes dictats pels homes de negre?

I és que aquests són també els Pressuposts de la renúncia: de la renúncia a fer política, amb majúscules. Renúncia a fer polítiques actives, per exemple, en matèria d'ocupació, quan tenim més aturats que mai: retallen el SOIB. Renúncia a invertir i innovar, amb un percentatge d'inversions del tot insuficient perquè les administracions públiques puguin liderar mínimament cap estratègia coherent de recuperació econòmica (sols un 2,9%). Renúncia a què els Consells, i amb ells molts municipis que depenen de convenis amb els governs insulars, rebin d'una vegada per totes el finançament necessari. Submissió i renúncies, una darrera l'altra...

I és que després de més de dos anys de govern del PP, aquí i a Madrid, els arguments que no hi ha diners per fer política, ja no valen. I vaig a per les dues darreres renúncies: primer, la renúncia a un sistema de finançament just, incloent les inversions estatutàries i els convenis signats, que no apareixen al projecte de Pressuposts, perquè Bauzà és incapaç de negociar davant el govern central allò que és just i necessari per a les Illes Balears. A canvi, 30 milions d'euros de transferències de l'Estat als comptes de la CAIB, la xifra més baixa de la història. I darrera: la renúncia a una política fiscal justa, des del punt de vista social i mediambiental (de fet, el 2013 ni tan sols han estat capaços d'aplicar els polèmics impostos pseudo-verds), mentre es puguen taxes fins al punt que qualsevol gestió dels ciutadans i ciutadanes amb l'administració autònoma passarà per haver de treure, abans de badar boca, la cartera.

Els rècords de turistes de la darrera temporada no han generat prosperitat compartida, de fet els beneficis han anat a engreixar els mateixos que ja han fet l'agost amb les plusvàlues generades per la nova bimbolla immobiliària turística. Hi ha gent que està fent molts doblers amb aquesta crisi, gent que mentre molts no tenen res, posseeixen caixes fortes amb milions d'euros, com si res (i de pas, també es retalla l'Agència Tributària, i amb ella, la lluita contra el frau fiscal).

I en temps de màxima emergència social, els comptes de la CAIB per a 2014 no serviran ni per corregir ni equilibrar el més mínim aquesta situació, com correspondria a un govern amb sentit comú i sentit comunitari, que diria Eduardo Galeano. Són els pressuposts de la submissió i la renúncia. Uns comptes que no representen les necessitats del poble, fets per uns governants que no ens representen.